

צמיאה נבשי

גליון 41

מועדי כניסת השבת

מוצאי שבת	הדלקת נרות
ירושלים: 7.44	ירושלים: 6.30
תל-אביב: 7.47	תל-אביב: 6.46
חיפה: 7.47	חיפה: 6.38
ביתר עילית: 7.44	ביתר עילית: 6.46
רבינו תם: 8.24	
הנץ החמה: 6.12	
סוף זמן ק"ש למג"א: 8.47	
סוף זמן ק"ש להגר"א: 9.24	
סוף זמן תפילה למג"א: 10.05	
סוף זמן תפילה להגר"א: 10.29	

פרשת תוריע-מצורע תשע"ג - דברות קודש מאת הגה"צ הרב אליעזר ברלנד שליט"א

"...שתי צפּרים היות טהרות..." (יד' ד)

תפילה לעני

מאת מורנו הרב שליט"א

רבונו של עולם
זכני שלא ייצא
מפי שום דיבור
רע על שום
ישראל שבעולם
ויותר לא אסתכל
על חברי לרעה
ולא אחפש בהם
פגמים רק תעורני
ותטה את לבבי
שאזכה להקור
תמיד אחר
כל זכות וטוב
שאפשר למצוא
בכל אחד ואחד
מישראל אפילו
בגרוע שבגרועים.
אנא קל רחום
והנון מלטנו
מן הכסילות
המטה את ליבנו
למצוא דופי
בייראים ובכשרים
ההולכים לפי
תומם, טהר את
ליבנו, לבל נעז
להרהר אחרי
תלמידי חכמים,
לאמר "זה נאה
וזה לא נאה" כי
כל הפוסל במומו
פוסל. רק אזכה
להשתדל תמיד
בכל כח עוז
וגבורה למצוא
תמיד זכות
וטוב בכל יהודי
ויהודי ובכל אדם
שבעולם, ותן לי
בינה ודעת איך
להפש בהם זכות
ונקודות טובות
תמיד.

אומר הזוהר הקדוש - שעל שבעה הבלים העולם עומד, ושלמה המלך שהוא זכה לשבעת ההבלים האלו כמו שכתוב
הבל הבלים אמר קהלת "הבל הבלים הכול הבל" (קהלת א' ב') ובזכות שבעת ההבלים הוא בנה את בית המקדש.

כל העבודה של האדם זה לזכות לאותם שבעת ההבלים דקדושה שכל מילה שאדם מוציא מפיו יהיה קודש קודשים, כל
הברה תהיה קודש קודשים, אתה צריך לקדש את ההבל פה שלך שלא יצא שום מילה לא נכונה מהפה שלך, שום לשון
הרע, שום רכילות שום מילה של הקפדה, שום מילה של כעס שום מילה של אנוכיות, של גאוה ח"ו. אם אדם יוציא רק
הבלים קדושים מהפה שלו אז תתגלה מלכות ה' בעולם והוא יוכל להביא את הגאולה ולבנות את בית המקדש.

כל החיות של האדם זה ההבלים הפנימיים, זה השבעה הבלים דקדושה, אומר השפת אמת - איך אתה לוקח את ההבל
פה את הפנימיות שלך ומדבר על השני, איך אתה יכול לקחת יהודי ולדבר עליו, נתנו לך את כח הדיבור!, נתנו הבל
פה! נתנו לך את זה בשביל להתפלל, להגיד תהילים ללמוד גמרא, איך אתה לוקח את החיות שלך, את הפנימיות שלך
ומוציא אותה על שנאת חנם, על חסרונות בשני, מה אין לך מה לעשות? איך העזת לדבר על איזה יהודי? איך היה לך
את החוצפה הזאת את העזות הזאת לדבר על איזה יהודי שני אפילו שיהיה רשע הכי גדול מה הוא מפריע לך? מה...
הוא יקח לך את החנות שלך? מה אכפת לך ממנו איך אתה יכול לדבר על יהודי ח"ו, קשה לך לא לדבר לשון הרע
לא לדבר על השני? תאכל איזה עוגה תשתה איזה מיץ העיקר אל תדבר לשון הרע אל תדבר על השני. כל הענין של
האדם זה ההבל פה זה הנשימה החיות של האדם זה הנשימה, הוא לוקח את הנשימה הקדושה הזאת את מה שהוא
נושם בכל רגע ובמקום להוציא את זה בתפילה בתורה באהבת חברים הוא מדבר עכשיו לשון הרע שעתיים שלוש
הוא לא מרגיש שהוא מוציא את כל הפנימיות שלו, את כל החיות שלו לבהמיות לסיטרא אחרא. הבהמיות של בהמה
זה שהיא נושכת בועטת ונוגחת, אבל הבהמיות של האדם זה לדבר לשון הרע, לדבר על השני אדם לא יכול לקבל
קדושה רק אם הוא קודם יכניע את הבהמיות שלו.

הרבי אומר בתורה נד' - "מוציא דיבה הוא כסיל", שאדם מוציא דיבה שאדם מדבר לשון הרע הוא כסיל הוא מאבד
את השכל לא רק שהוא עבר על איסור לשון הרע כמו שאומר החפץ חיים שמי שמדבר לשון הרע עובר על 14 עשין
171 לאוין שזה 31 ועם הפרטי פרטים זה אין סוף איסורים אלא הוא גם מאבד את השכל, ברגע שהוא מדבר לשון הרע
על מישהו, על איזה יהודי אפילו דבר נכון אבל זה לא לצורך, רק אולי נדמה לו שזה לצורך, וה' יודע את האמת! ה'
יודע אם זה לצורך או שלא לצורך! באותו רגע הוא מאבד את כל השכל לעולם ועד עד שיעשה תשובה, שאדם מדבר
לשון הרע שיידע שכח הבהמיות מתלבש בו, כח הבהמיות זה הקנאה, השינאה שהם כוחות בהמיים. הוא נופל מאדם
לבהמה לא רק שהוא עבר על כל האיסורים של ה"לאוין" ו"עשין" אלא הוא נהפך פשוט לבהמה הוא לא יכול ללמוד
להתפלל כי הוא מדבר על זה מדבר על זה, מדבר על יהודים.

אומר הרבי מסלונים - "אשר בו הנגע" הנגע הוא בתוכך הוא לא בחוץ הנגע הוא בתוך הנשמה שלך "אשר בו הנגע"
הנגע בפנימיותך בתוכך, הלשון הרע זה בפנים, הרע עין זה בפנים, שאדם מדבר לשון הרע על השני אז הפגם הוא
עמוק עמוק, הפגם הוא יותר עמוק מעצם איסור לשון הרע זה משהו בתוך הנפש מעוות עקום זה פצעים בתוך
הנשמה, הנשמה היא כולה מצורעת כולה ריקבון. שאדם מדבר לשון הרע, כועס, זה לא רק חמור שהוא כעס שהוא
דיבר לשון הרע אלא זה מראה על פגם עמוק בנפש, הוא לא יודע מה זה יהודי אין לו פרופורציה נכונה לחיים הוא לא
רואה טוב את הדברים לכן הוא צריך לטהר את הנפש, וצריכים לרפא את הנשמה שלו לרפא את הקול שיהיה לו קול
של ניגון ולהחזיר לו את הדיבור הנכון.

מצורע צריך להביא שתי ציפורים, אומר הרבי - למה הוא צריך להביא שתי ציפורים? כי הוא לקה בקול, הוא דיבר
לשון הרע והתקלקל אצלו הקול הוא איבד את הקול הוא עכשיו מקבל חיות מהשתי ציפורים דקליפה, וצריכים למצוא
לו תיקון צריכים להחזיר לו את הקול. לכן מביאים לו שתי ציפורים לקשר אותו עם ציפורים דקדושה משמיעים לו
קול טוב קול רך קול של נועם של אהבת הבריות קול של שלום בין איש לרעהו, אומר ר' נתן שצריך להביא את השתי
ציפורים כי הציפורים זה הנגינה הם מנגנות כל היום ושרות. אומרים למצורע - תראה..שתי הציפורים האלה כל היום
מנגנות תתחיל גם אתה לנגן גם אתה לשיר ע"י הציפורים מחזירים לו את כח השירה, כח הניגון את הנועם את השלווה
שיהיה לו קול נעים כמו ציפור שכל הדיבורים שלו יהיו רק שירות ותישבחות לה' יתברך, שירות ותישבחות לכל אחד,
לבני ביתו, לידידיו רק לשבח לפאר אותם כמה אתם נפלאים כמה אתם טובים. כל הענין של הצדיקים זה להחזיר את
קול הניגון לכל עם ישראל לכל בית ישראל וע"ז נזכה לגאולה שלימה במהרה בימנו אמן.

פני מלך

חיבור הנשמה

הזמן במקום אחד אז הוא נופל. הגוף של האדם עשוי מעפר והנשמה עשויה מאש. הטבע של העפר זה לרדת למטה. והטבע של האש זה לעלות למעלה. יוצא שכשאתם מתחבר אל הנשמה שלו הוא נמצא במצב של עלייה. וכשהוא נמצא במצב של עלייה הוא מגיע למקומות מאד טובים וזה מביא אותו לשמחה. אדם מספר בדיחה, או שהוא שם לו איזה דיסק ומתחיל קצת לרקוד, קצת לשיר, זה הכל כי הוא מבין שזה צו השעה, לא להיות אפילו רגע אחד בעצבות. העצבות זה פירושו שח"ו אין מי שעוזר לנו, ח"ו לא טוב לנו. למה לא טוב לנו? כי אנחנו נמצאים בגוף! אבל בעצם יש גם נשמה, אז אנחנו צריכים בכל הכוח לחפש את הדרכים איך להתחבר אל הנשמה.

© וייסמן
02-5402623

"השיא של הנשמה, הדרגה הכי גבוהה שיכולה להיות בנפש של האדם זו השמחה. השמחה זה דבר שנדרש מאיתנו כל רגע ורגע וכל שעה ושעה. כשאתם לא שמח זאת אומרת שהוא מנותק מהקב"ה. כי למה אתה לא שמח? אם אתה מחובר אל ה' וה' נמצא אתך, בקרבך, אז מה הבעיה? אלא זה משום שאנחנו בשר ודם, וכל העבודה שלנו בחיים פה בעולם היא בבחינת רצוא ושוב, רצוא ושוב, עליה וירידה. מרגישים שאנחנו פתאום רוצים להרגיש את ה' זה רצוא. שבים אל הקרקע זה שוב. כמובן שיש מצבים לא כל כך נעימים שאנחנו כל הזמן נמצאים בשוב ואז קורה שגם שם, במצב הזה של השוב, גם שם יש רצוא ושוב, אי אפשר לחיות כל הזמן במקום אחד, אדם עומד כל

פרפראות התורה

"וביום השמיני ימול בשר ערלתו" (יב, ג)

ונסמך לפרשת טומאת לידה. כי גם הערלה נמשך משם, שהערלה שהוא מסטרא דמסאבא חופה על הברית קודש, ששרשו בדעת העליון, שדרך שם כל המשכת הדעת מדור לדור. וע"כ צריכין למול הערלה ולגלות העטרה וכו' כמובן כל זה בכוונות. הכלל שבכל ההולדות של ישראל נמשך דעת, רק שצריכין כמה תיקונים להוציא מהעולם אל הגילוי, ואח"כ לגדול מקטנות לגדלות וכו'. (ליקוטי הלכות פדיון בכור ה'ח)

"זאת התורה לכל נגע הצרעת..." (יד, ג)

מעיר כאן רבי חיים מסאדילקוב, בספרו "דגל מחנה אפרים": חכמינו ז"ל אמרו: "חש בראשו - יעסוק בתורה, חש בגרונו - יעסוק בתורה, חש במעי - יעסוק בתורה, חש בעצמותיו - יעסוק בתורה, חש בכל גופו - יעסוק בתורה" (עירובין נד' עא). וכל-כך למה? - שלפי אמונת החכמים, המחלות השונות באות על האדם כעונש על חטאיו. וכאשר אדם מרבה לעסוק בתורה, זכותה עומדת לו לכפר על כל חטאיו, וממילא מתרפא מהחולי שלו, כמו שנאמר בפרשת "צר": "זאת התורה לעלה, למנחה, ולחטאת ולאשם". חז"ל אמרו על-כך: "כל העוסק בתורה, אינו צריך - לא עלה, לא מנחה, לא חטאת ולא אשם" (מנחות ק" עא).

כי עיקר ההולדה באמת הוא רק הולדת הדעת, כמובן בכתבי האר"י ז"ל, שזה סוד יציאת מצרים. כי במצרים היה הדעת בגלות, עד שאמר פרעה שהוא מלכות דס"א מי ה' וכו', וכשיצאו ממצרים אז נולד ונתגלה הדעת, ומשם נמשך כל ההולדות של ישראל, כי כל אחד מישראל מגדול ועד קטן יש לו איזה חלק בהדעת הקדוש, כי כל אחד מישראל הוא חלק אל"ף ממועל, ויש לו שורש במחשבה דקב"ה, שהוא שורש הדעת הקדוש. וע"כ כשנולד אחד מישראל אזי כפי בחינתו נמשך איזה התגלות הדעת בעולם, שע"י שנולד ונתוסף אחד מישראל, ע"י יתוסף ויגדל ויתרבה הדעת בעולם לדעת את ה' הבורא הכל היחיד המשגיח ומושל יתב'. רק מתוקף התגברות הסט"א מחטא אדה"ר ומחטאי הדורות שאחריו בפרט בעת הגלות מתגבר ההעלמה וההסתרה מאד מאד. כי זה ידוע שהקליפה קדמה לפרי רוב ההולדות נמשכין ע"י התגברות התאוה כ"ש "הן בעון חוללת" (תהלים נא, ז). ע"כ הדעת הנמשך ע"י ההולדה הוא בהעלם ובקטנות גדול. ועל כן אמו טמאה טומאת לידה מחמת גדול התגרות הטומאה שמתגרה אז, מחמת שרואה שנמשך איזה דעת בעולם. כי הטומאה כרוכה תמיד אחר הקדושה כידוע, וע"כ צותה התורה "וביום השמיני ימול בשר ערלתו".

סיפור לפרשה

"וביום השמיני ימול בשר ערלתו" (יב, ג)

פעם נודמנה חבורת חסידים אצל אחד מחסידי קוצ'ק הנודעים, שעמד להכניס את בנו בביתו של אברהם אבינו, עליו השלום. ובעוד המוהל החל מסדר את מכשיריו ליד כיסא הסנדק, היו החסידים מסיחים בדברי תורה ובשיח צדיקים, בקשר למצות המילה, שלכבודה נתכנסו ובאו לאותו המקום. פתח אחד המסובים, מזקני חסידי קוצ'ק, ואמר: צאו וראו, שאין הבריות אומרים: "אנו הולכים ל"מילה", כי אם "אנו הולכים לברית". ואם נתבונן - המשיך אותו חסיד - באותיות המלה "ברית", נראה שהן עולות למבין תרי"ג (=612), דבר המרמז לתרי"ג (613) מצות, חסר אחת. ואכן, לאחר שהאב הכניס את בנו בביתו של אברהם אבינו, ונתרו מ-תרי"ג מצות התורה רק 612 מצות לקיים - כמנין אותיות "ברית". שאל אחד האברכים את הדובר: מדוע אנו מברכים את הרך הנולד: "כשם שכנסנו לברית, כן יכנס לתורה, לחופה ולמעשים טובים"? לדעתי, פשוט הדבר עד מאוד - השיב החסיד הנשאל - הכל מודים שהתינוק נכנס בביתו של אברהם אבינו ללא שמץ של גאוה, וללא פניות ופונות רעות. משום כך, מאחלים אנו לתינוק זה, שגם לתורה, לחופה ולמעשים טובים, יכנס באותה רוח טהורה, שאין בה גאוה והתנשאות, והיא נקיה מפניות ומכונות פסולות...

"זאת תהיה תורת המצורע" (אל תקרא "מצורע", אלא מוציא שם רע) (ד, ב)

מסופר על הגאון רבי משה פיינשטיין זצ"ל, שבאחת הפעמים סעד ליבו בפת שחרית, ועמו היה אורח. בין יתר המאכלים שהגיש לשלחן, הגיש גם שתי שקיות חלב, שהיו משתי חברות שונות, אך ידועות בהכשרן המהודר בכל ארצות אמריקה. בסוף הארוחה, כשהגיע תור הקפה, מזוג לעצמו רבי משה פיינשטיין חלב משקית אחת. לפתע נראה כמתחרט, החזיר את השקית למקומה, ולקח את שקית החלב השניה, שכאמור היתה של חברה שונה. אותו אורח, שראה את המעשה במו עיניו, הסיק לעצמו מיד את המסקנה, שרבי משה פיינשטיין לא סומך על הכשר החברה הראשונה, ומעדיף את ההכשר של החברה השניה. אותו אורח, בשובו לביתו, החליט לפרסם את הדבר בכל אמריקה, למען אותם אלו שמדקדים בכשרות, "שלא יכשלו". ואכן, השמועה עשתה לה כנפיים, וכל בעלי העסקים שסחרו עם אותה החברה - תנויות, אולמות, בתי מלון וכדומה, בטלו את מסחרם עם אותה חברה. אותה החברה הגיעה למצב של כמעט פשיטת רגל, וכל זאת בגלל שהגאון רבי משה פיינשטיין, אחד מגדולי הדור, מצא "דופי" בכשרותה, ונמנע מלהשתמש בחלב שלה. לאחר חקירה פנימית, הבינו בעלי החברה שמצב החברה מדרדר, בגלל שהגאון רבי משה מעדיף את החלב של החברה המתחרה שלהם. מיד הגיעו נציגי החברה לביתו של רבי משה, כדי להבין איזה פגם או דופי הוא מצא בשקיות החלב שלהם. רבי משה פיינשטיין היה המום מדבריהם. "הא כיצד?" - ענה להם - "הרי עוד היום שתיתי מהחלב של החברה שלכם, ואם רוצים אתם הוכחה, גשו למקרר ובדקו". הגאון אימץ את מוחו כדי לנסות ולהבין מה גרם לאנשים לחשוב שהוא לא סומך על ההכשר של החברה הנ"ל... עד שמכר באותו מעשה עם האורח שהיה עמו, חיין ואמר: יודעים אתם מדוע לא השתמשתי באותה שקית חלב של החברה שלכם, אלא לקחתי את השקית השניה? פשוט מאוד, השקית היתה ריקה, לא היה בה חלב... לומדים אנו איפא, ממעשה זה, עד כמה יש לו לאדם להיזהר בלשונו, ולא להוציא דיבורים מיותרים מפיו ולהסיק מסקנות נמהרות ממראה עיניו. שכן ראינו שיכול הוא במוצא פיו להרוס חברה איתנה, ולהביא למצב של על סף פשיטת רגל. (בני ציון) שבת שלום!

לעילוי נשמת
עובד
בן אברהם הלוי ז"ל

לעילוי נשמת
ברטה
בן פרידה ז"ל

לעילוי נשמת
דוד
בן שלום ז"ל

לעילוי נשמת
מיכאל ניסים טולדנו
בן אסתר ז"ל

זיו בן רחל הי"ו
- הצלחה ברוחניות
וגשמיות

להצלחה
וחזרה בתשובה
תומר בן מזל הי"ו

לרפואת והצלחת
הרב והרבנית
שליט"א